

Arrest

nr. 53 460 van 20 december 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat H. VERVENNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn dient op 30 november 2009 een asiel-aanvraag in.

Op 12 juli 2010 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermings-status.

De is bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Bulgaarse origine te zijn, afkomstig uit Artsiz, gelegen in de regio Odessa, Oekraïne. U woonde er samen met uw echtgenote. Uw zoon, U. R. (OV (...)), woonde

sinds 2007 in Odessa. Uw vader was eigenaar van zeven hectare (landbouw)grond in het dorp Dmitrovka, niet ver van waar u woonde. U vader had deze grond sinds enkele jaren verpacht aan een vertegenwoordiger van een aantal landbouwers die op hun beurt kleinere stukken grond in pacht hadden. Uw vader had met deze vertegenwoordiger een contract afgesloten. Bij de ondertekening vroeg zijn secretaresse uw vader om de originele eigendomsakte bij hen in bewaring te laten. Uw vader stemde hiermee in. Na verloop van tijd hoorde u verhalen van personen die na het overlijden van de eigenaar grote problemen kenden met de pachters bij de erfenis van de gronden. Daarop besloot u in september 2009 om de originele eigendomsakte terug te vragen. U werd hierbij verschillende keren afgescheept door de secretaresse van de man met wie uw vader de pachtovereenkomst had afgesloten. Uiteindelijk dreigde u ermee naar de rechtbank te stappen en de handelswijze van de man, die volgens de secretaresse volksvertegenwoordiger was voor de Communistische Partij, bekend te maken op verkiezingsmeetings in de aanloop naar de verkiezingen van 2010. Hierop uitte de secretaresse bedreigingen tegen u. Uiteindelijk kreeg u de originele eigendomsakte terug op 3 oktober 2009. Twee dagen later ging u naar de garage die u huurde en waar u werkte. U zag dat er een tweede slot bevestigd was aan de deur. Toen u de directeur van de firma waarvan u deze garage huurde, belde kreeg u te horen dat u eerst uw problemen moest oplossen, zoniet kon hij u niet helpen. Hierna kreeg u schrik en ging u dezelfde dag nog naar een familielid in Odessa. Op 6 oktober werd er brand gesticht aan de deur van uw appartement in Artsiz. Uw vrouw was op dat moment thuis en kon met de hulp van de burens het vuur doven. Op dat moment zag uw vrouw ook een achtergelaten brief waarin stond dat er voor jullie, Bulgaren, geen plaats was in Oekraïne en dat jullie moesten vertrekken. In de nacht van 6 op 7 oktober werd uw zoon, op de weg terug van zijn werk, tegengehouden en in een auto geduwd waarin een politieagent zat. Uw zoon bood weerstand en werd ernstig geslagen. Hij werd gewond achtergelaten en belde u op. U ging hem ophalen en bracht hem naar een kennis van u, (A.). Daar liet u hem achter. Op 7 oktober 2009 vertrok u uit Odessa. U ging naar Lvov, Oekraïne waar u een vrachtwagenchauffeur zocht die u naar Polen kon brengen. Op zijn aanraden reisde u echter verder. U kwam op 10 of 11 oktober 2009 aan in België. U vroeg asiel aan op 30 november 2009. Tien dagen na uw asielaanvraag had u contact met uw echtgenote. Van haar vernam u dat uw zoon niet meer bij (A.) was en dat zij niet langer in het appartement durfde te wonen nadat de elektriciteitsmeter stukgeslagen was. Uw zoon, met wie u geen contact had sinds uw vertrek uit Oekraïne, vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 27 januari 2010. Ter staving van uw identiteit en asielerlaas legt u de volgende documenten neer: uw intern Oekraïens paspoort, uw rijbewijs en uw diploma van lasser met bijlage.

B. Motivering

U verklaart Oekraïne te zijn ontvlucht omwille van de problemen die u kreeg naar aanleiding van uw demarches om de eigendomsakte van de gronden van uw vader terug te krijgen van de persoon met wie uw vader een pachtovereenkomst gesloten had. U had ermee gedreigd de praktijken van deze persoon, die parlementslid is voor de Communistische Partij, naar buiten te brengen naar aanloop van de verkiezingen. (CGVS d.d.28/06/2010, p.11-12, 14)

Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen uitgingen van één enkele persoon, met name de man met wie uw vader het pachtcontract afsloot en die de eigendomsakte bijhield. U bleek echter een cruciaal element in uw relaas, met name de naam van deze persoon, niet te kennen. U stelde enkel dat hij, naar u vernam van zijn secretaresse, een parlementslid was voor de Communistische Partij. (CGVS, p.11, 14) Gelet op de ernst van uw problemen en de functie van deze persoon is het niet geloofwaardig te noemen dat u noch uw vader zijn naam niet zouden kennen (CGVS, p.10). Immers, u had de bedreiging geuit om bepaalde onheuse praktijken van deze man op verkiezingsmeetings bekend te maken (CGVS, p.12) en deze man had uw vader benaderd om de gronden te verpachten en een contract met hem afgesloten (CGVS, p.10-11).

Voorts werden een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld in de verklaringen van u en uw zoon, dewelke de geloofwaardigheid van uw asielerlaas verder ondermijnen. U verklaarde dat uw zoon sinds 2007 niet meer thuis woonde, maar in Odessa, waar jullie beiden ook werkten. (CGVS, p.3) Uw zoon verklaarde daarentegen dat hij met u en uw echtgenote in Artsiz woonde en dit tot de brand aan de voordeur van uw appartement op 6 oktober 2009. ((U.R.) – CGVS, p.3, 6, 11) Deze tegenstrijdigheid bleef bestaan na confrontatie. (CGVS, p.20; (U.R.) – CGVS, p.11)

Gevraagd naar zijn asielmotieven verklaarde uw zoon dat deze gebaseerd zijn op de problemen die u kende met leden van de Communistische Partij omwille van de gronden van uw vader. Eind september 2009 beseftte hij dat u problemen had. Toen kreeg hij in een tijdspanne van enkele dagen een drietal bezoeken waarbij er naar u gevraagd werd. U was telkens afwezig. Bij het laatste bezoek werden er bedreigingen geuit. ((U.R.) – CGVS, p.4-5) U ontkende echter dat er iets gebeurde eind september 2009 dat te maken had met uw asielmotieven. Geconfronteerd met de verklaringen van

uw zoon stelde u dat het in oktober en niet september was (CGVS, p.20), hetgeen de discrepantie in uw beider verklaringen niet verklaart.

Voorts verklaarde uw zoon met betrekking tot de brandstichting aan de deur van uw appartement op 6 oktober dat noch hij, noch uw vrouw aanwezig waren toen het gebeurde. Hij zou bij de flat aangekomen zijn een half uur na de brand. Daarna zou hij u telefonisch op de hoogte hebben gebracht. ((U.R.) – CGVS, p.6) Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen. Vooreerst dient te worden gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van u en uw zoon met betrekking tot de verblijfplaats van uw zoon. (supra) Daarenboven verklaarde u dat uw vrouw wel thuis was op het moment van de brandstichting en dat zij u op de hoogte bracht van het incident. (CGVS, p.15) Deze tegenstrijdigheden bleven bestaan na confrontatie. (CGVS, p.16)

Met betrekking tot de aanval op uw zoon in de nacht van 6 op 7 oktober 2009 verklaarde u dat deze plaatsvond vlakbij het restaurant (...) in Odessa, waar uw zoon werkte. (CGVS, p.3, 16) Uw zoon verklaarde echter dat hij in het restaurant "Skaska" in Artsiz werkte en daar vlakbij werd aangevallen. (U. R. – CGVS, p.7, 11) Verder verklaarde u dat u uw zoon naar (A.) – die volgens u alleen woont en geen vrouw of kinderen heeft - bracht na de aanval. (CGVS, p.17) Uw zoon verklaarde echter dat u hem naar (A.) en (O.) bracht, vrienden bij wie jullie vaak kwamen. ((U.R.) – CGVS, p.7) Hiermee geconfronteerd verklaarde u (CGVS, p. 19) dat u wel twee vrouwen met de naam (O.) kent, maar zij bleken geen band te hebben met (A.). U slaagde er bijgevolg niet in de tegenstrijdigheid te verklaren.

Ten slotte verklaarde u nog dat u tien dagen na uw aankomst in België, i.e. midden oktober 2009, van uw echtgenote vernam dat uw zoon op dat moment al niet meer bij (A.) woonde. (CGVS, p.18) Uw zoon verklaarde echter dat hij tot aan zijn vertrek in januari 2010 bij (A.) en (O.) woonde. ((U.R.) – CGVS, p.8) Hiermee geconfronteerd vroeg u zich enkel af waarom u dergelijke details zou moeten kennen. (CGVS, p.18) Gelet op het feit dat ook uw zoon betrokken was geraakt bij uw problemen en uw stelling dat hij "ondergedoken" leefde omdat men uw zoon mogelijk zou willen arresteren (CGVS, p.17) kan zijn verblijfplaats na uw vertrek bezwaarlijk als een detail beschouwd worden en mag verwacht worden dat u hierover accurate verklaringen kan afleggen.

Bovenstaande tegenstrijdigheden raken aan de kern van uw asielrelaas, met name de problemen die u en uw gezinsleden hebben gekend ten gevolge van het conflict dat u had met de functionaris van de Communistische Partij. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd. Verder dient vastgesteld te worden dat u reeds in België arriveerde op 10 of 11 oktober 2009, maar dat u pas asiel aanvraag op 30 november 2009, i.e. ruim anderhalve maand na uw aankomst in België. (CGVS, p.7) U wist echter reeds geruime tijd dat de mogelijkheid bestond om asiel aan te vragen. (CGVS, p.8) U stelde dat u niet wist wat u moest doen – in België blijven of doorreizen naar een ander land dat u beter kende – omdat u tegenstrijdig advies kreeg van personen hier in België, en dit terwijl u zich in een precarie woonsituatie bevond. (CGVS, p.7) Een dergelijk gedrag valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Van een persoon die zijn land van herkomst verlaat omdat hij vreest voor zijn leven (CGVS, p.20) en die de internationale bescherming van een derde land behoeft, mag verwacht worden dat hij deze bescherming zo snel mogelijk zoekt bij de bevoegde instanties in het land waarin hij in veiligheid verkeert.

Tot slot dient nog vastgesteld te worden dat ook uw verklaringen met betrekking tot uw reisweg niet aannemelijk zijn. U verklaarde clandestien vanuit Oekraïne via Polen, Duitsland en Frankrijk naar België te zijn gereisd. U verklaarde de Poolse-Oekraïense grens, i.e. de buitengrens van de Schengenruimte, gepasseerd te zijn verborgen in de slaapruijmt van de chauffeur. U werd niet ontdekt aan deze grens. (CGVS, p.5-7) Dit is niet aannemelijk te noemen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat er aan de Poolse grens strenge grenscontroles uitgevoerd worden op vrachtwagens met als doel de detectie van smokkelwaar of clandestien reizende personen. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Bijgevolg dient te worden besloten dat u door uw houding niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vast te stellen. De door u voorgelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw intern paspoort, uw rijbewijs en uw diploma van lasser met bijlage bevatten enkel gegevens betreffende uw persoon die niet door mij in twijfel getrokken worden. Er dient opgemerkt te worden dat u binnen de voorziene termijn geen bijkomende documenten betreffende de door u verklaarde problemen hebt neergelegd. (CGVS, p.20)

Volledigheidshalve merk ik nog op dat ook inzake de asielaanvraag van uw zoon door mij een weigeringsbeslissing werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht, "van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van artikel 1 A al 2 van de "Conventie van Genève" en van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat er een manifeste beoordelingsfout werd begaan. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet gegrond is op pertinente, toelaatbare en gemotiveerde gronden.

2.1.1. In een eerste onderdeel meent verzoeker dat talrijke tegenstrijdigheden te wijten zijn aan de tolk die niet van Russische origine was en dan ook niet juist kon vertalen.

Hij verwoordt dit onderdeel als volgt:

"Doordat

Elke administratieve beslissing gegrond moet zijn op pertinente, toelaatbare en gemotiveerde

Terwijl

De aangevochten beslissing niet beantwoordt aan deze vereiste.

De beslissing vermeldt immers dat er sprake is van talrijke tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en de verklaringen van zijn zoon. Nochtans merkt verzoeker op dat de aanwezige tolk niet van Russische origine was en dan ook niet juist kon vertalen. Hierdoor zijn er hoogstwaarschijnlijk foute tegenstrijdigheden in het dossier geslopen. Zo haalt tegenpartij aan dat verzoeker verklaarde dat de aanval op zijn zoon plaatsvond vlakbij het restaurant "cactus" in Odessa waar zijn zoon werkte terwijl in de verklaringen van de zoon volgt dat de aanval gebeurde vlakbij het restaurant "skaska" te Artsiz waar hij werkte. Verzoeker merkt echter op dat het restaurant zich bevindt te Artsiz en dat ze vertrokken zijn naar Odessa. De namen van het betreffende restaurant zijn eveneens zeer gelijkaardig bij uitspraak, zeker in het Russisch, waardoor een slechte weergave door de tolk zeker niet uitgesloten is.

Tegenpartij verwijst eveneens naar een tegenstrijdigheid betreffende zijn vriend "(A.)" waar hij zijn zoon heeft heengebracht na de aanval. Verzoeker zou hebben verklaard dat deze alleen woont en geen vrouw of kinderen heeft terwijl de zoon in zijn verklaringen spreekt over een zekere Oksana die bij hem zou wonen. Voor verzoeker heeft (A.) echter meerdere vriendinnen en wist hij niet dat deze nu met Oksana samen was. De zoon is echter meerdere dagen bij (A.) gebleven zodat deze natuurlijk meer hoogte had van het liefdesleven van deze (A.). Verzoeker heeft zijn zoon sindsdien pas hier in België gezien en dit detail was natuurlijk niet het eerste gespreksonderwerp tussen vader en zoon."

2.1.2. In een tweede onderdeel bekritiseert verzoeker het motief van de bestreden beslissing dat wijst op het feit dat verzoeker anderhalve maand wachtte met het indienen van de zijn asielaanvraag.

Hij verwoordt dit onderdeel als volgt:

"Verder werpt tegenpartij op dat verzoeker anderhalve maand heeft gewacht met het indienen van een asielaanvraag en dit niet te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Nochtans kan tegenpartij bezwaarlijk tot deze conclusie komen op grond van het dralen van de asielzoeker. Immers, doordat verzoeker zijn land heeft verlaten was het gevaar voor vervolging of ernstige schade immers drastisch gedaald. Bovendien is het een illusie te denken dat iedere vreemdeling die zijn land verlaat op grond van motieven in het Vluchtelingenverdrag volledig op de hoogte zou zijn van het bestaan van een beschermingsstatuut. De vlucht op zich is voor deze mensen immers de belangrijkste respons ten einde het gevaar af te wenden."

2.1.3. In een derde onderdeel betwist verzoeker dat zijn reisweg niet aannemelijk zou zijn.

Hij verwoordt dit onderdeel als volgt:

"Ten slotte werpt tegenpartij op dat de verklaringen betreffende de reisweg van verzoeker niet aannemelijk zouden zijn. Het is immers ongeloofwaardig dat verzoeker in de slaapruijnte van een

vrachtwagen de Pools-Oekraïense zou kunnen hebben overgestoken wegens de strenge controles. Dat er strenge controles zijn is echter één zaak, dat deze waterdicht zijn is een andere. Feit is dat verzoeker in België is aanbeland en geen reden heeft te liegen over de gevolgde reisweg. Immers, indien hij reeds in een andere EU-lidstaat zou geregistreerd staan dan zou dit in het Eurodac-systeem een hit opleveren, quod non."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"2.1.1 Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, heeft de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet (RvS, nr. 167.852 van 15 februari 2007; RvV, nr. 19.767 van 1 december 2008; RvV, nr. 895 van 20 juli 2007). Verzoekers voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht (RvS, nr. 167.852 van 15 februari 2007; RvV, nr. 9259 van 27 maart 2008).

2.1.3 Verweerder meent dat de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet opgaat, aangezien verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvV, nr. 9919 van 14 april 2008; RvV, nr. 895 van 20 juli 2007).

2.1.4 Verweerder merkt op dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The law of refugee status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204); De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 43.027 van 19 mei 1993). Het is niet de taak van de Commissaris-generaal om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen ((RvS, nr. 173.197 van 5 juli 2007). Verzoekers relaas is niet geloofwaardig (RvV, nr. 21.109 van 24 december 2008; RvV, nr. 3828 van 20 november 2007).

In casu heeft de Commissaris-generaal op goede gronden besloten dat verzoekers verklaringen aangaande zijn problemen met de man met wie zijn vader het pachtcontract afsloot en die tevens een functionaris zou zijn van de Communistische Partij, niet aannemelijk zijn. De Commissaris-generaal baseerde zich hiervoor op het geheel van ongeloofwaardige, opvallend onaannemelijke tegenstrijdige verklaringen van verzoeker met deze van zijn zoon U. R. (...), omtrent essentiële elementen van zijn asielrelaas. Verder is nog terecht vastgesteld dat verzoeker, die reeds in België arriveerde op 10 of 11 oktober 2009, pas asiel aanvraag op 30 november 2009, i.e. ruim anderhalve maand na zijn aankomst in België. De Commissaris-generaal heeft redelijkerwijs besloten dat een dergelijk gedrag bezwaarlijk valt te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Tot slot, heeft de Commissaris-generaal nog terecht gewezen op het feit dat verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn reisweg niet aannemelijk zijn. In het licht hiervan, benadrukt verweerder dat bij gebrek aan geloofwaardigheid van de aangehaalde feiten, geen toetsing van deze feiten dient te gebeuren aan de vluchtelingendefinitie uit artikel 1, A, al. 2 van de Vluchtelingenconventie (RvV, nr. 1328 van 23 augustus 2007; VB/05- 5837/W12.505 van 23 maart 2007).

2.1.5 Verzoeker wijst er op dat de aanwezige tolk niet van Russische origine was en dan ook niet juist kon vertalen, hierdoor zijn er hoogstwaarschijnlijk foute tegenstrijdigheden in het dossier geslopen. Verzoeker haalt in dit verband aan dat hij verklaard heeft dat de aanval op zijn zoon plaatsvond vlakbij het restaurant "Cactus" in Odessa, waar zijn zoon werkte terwijl volgens de verklaringen van de zoon de aanval vlakbij het restaurant "Skaska" te Artsiz, gebeurd is. Verzoeker wijst er op dat het restaurant zich te Artsiz bevindt en dat ze vertrokken zijn naar Odessa, de namen van het betreffende restaurant

zouden eveneens een zeer gelijkaardige uitspraak hebben, zeker in het Russisch, waardoor een slechte weergave door de tolk zeker niet uitgesloten is.

Verweerder merkt op dat verzoeker niet aantoont dat er communicatieproblemen zijn geweest met de tolk voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het CGVS. Uit het administratieve dossier blijkt duidelijk dat verzoeker het gehoorrapport bij de DVZ ondertekend heeft, alsook zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de tolk. Tijdens het gehoor voor het CGVS is aan verzoeker eveneens uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Na zijn gehoor voor het CGVS kreeg verzoeker bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar hij heeft naar aanleiding van het gehoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf (RvV, nr. 30 964 van 2 september 2009). Het is niet ernstig om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetisch te stellen dat zijn verklaringen verkeerd vertaald werden. Verzoeker toont niet concreet aan dat tegenstrijdigheden verkeerd of foutief zijn aangehaald of weergegeven of dat de tolk bepaalde verklaringen slecht zou hebben weergegeven of vertaald. Verweerder wijst er op dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat de aanval op zijn zoon in de nacht van 6 op 7 oktober 2009 vlakbij het restaurant "Cactus" in Odessa plaatsvond, waar zijn zoon werkte (CGVS, p.3, 16). Zijn zoon van zijn kant verklaarde echter dat hij in het restaurant "Skaska" in Artsiz werkte en daar vlakbij werd aangevallen (U. R. (...) – CGVS, p.7, 11). Deze tegenstrijdigheid is correct en duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing en vindt zijn weerslag in het administratieve dossier. Verweerder wijst er op dat verzoeker zelf benadrukte dat de naam 'Cactus' hetzelfde is in het Russische en in het Oekraïns (CGVS, p. 16), zodat er bezwaarlijk kan gesproken worden van een misverstand of een verkeerde vertaling. Deze tegenstrijdigheid blijft zodoende onverminderd overeind.

2.1.6 Betreffende de opgeworpen tegenstrijdigheid aangaande verzoekers zoon zijn verblijf bij (A.), haalt verzoeker aan dat (A.) meerdere vriendinnen heeft, hij zou niet geweten hebben dat deze nu met Oksana samen was, zijn zoon zou echtere meerdere dagen bij (A.) gebleven hebben zodat hij natuurlijk meer op de hoogte was van het liefdesleven van deze laatste. Volgens verzoeker zou hij zijn zoon pas hier in België teruggezien hebben en dit detail zou vanzelfsprekend niet het eerste gespreksonderwerp zijn tussen hem en zijn zoon.

Verweerder antwoordt dat verzoeker in zijn verzoekschrift een gekunstelde post-factum verklaring geeft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is om de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen hieromtrent tussen zijn verklaringen en deze van zijn zoon, alsnog verenigbaar te laten schijnen. Verweerder benadrukt dat de medewerkingsplicht die op verzoeker rust hem verplicht zijn asielrelaas zo volledig mogelijk en waarheidsgetrouw uiteen te zetten (RvV, nr. 17.482 van 22 oktober 2008). Verweerder haalt aan dat verzoeker uitdrukkelijk heeft verklaard dat hij zijn zoon naar (A.) – die volgens verzoeker alleen woont en geen vrouw of kinderen heeft - bracht na de aanval (CGVS, p.17). Verzoekers zoon verklaarde echter dat verzoeker hem naar (A.) en (O.) bracht, vrienden bij wie zij vaak kwamen (U. R. – CGVS, p.7). Verweerder voegt hier aan toe dat verzoekers bovenstaande verklaring dus niet aannemelijk is, daar zijn zoon uitdrukkelijk benadrukt heeft dat verzoeker vaak bij deze vrienden (A.) en (O.) op bezoek kwam. In het licht hiervan is het dus geenszins onredelijk om minstens van hem te verwachten dat verzoeker op de hoogte is of (A.) op het moment dat hij zijn zoon bij hem heeft ondergebracht, al dan niet alleen leefde, aangezien uit de verklaringen van zijn zoon blijkt dat de partner van (A.), (O.) bovendien ook een bevriend was met verzoeker. Daarenboven, is het hoogt opmerkelijk en geenszins aannemelijk dat toen verzoeker geconfronteerd werd met de verklaring van zijn zoon dat hij bij (O.) en (A.) verbleven heeft, hij uitdrukkelijk verklaarde geen (O.) te kennen, enkel een (O.) die een kennis van zijn echtgenote is en een andere zekere (O.) die geen band zou hebben met (A.). Verweerder wijst er op dat in het kader van de asielprocedure de asielzoeker een verantwoordelijkheid draagt, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS, nr. 166.028 van 19 december 2006; RvS, nr. 162.792 van 27 september 2006; RvV, nr. 26.083 van 20 april 2009). Verweerder benadrukt dat het niet onredelijk is van de Commissaris-generaal om te verwachten dat vader (verzoeker) en zoon gelijkvormige verklaringen afleggen, te meer daar zij beiden zich op dezelfde asielmotieven steunen. Verzoeker heeft aldus geen argumenten opgeworpen, die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, zoals hierboven aangehaald, kunnen verklaren of weerleggen. Verweerder herhaalt dat alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden en inconsistenties hun grondslag vinden in het administratief dossier en geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst

Verwerende partij merkt op dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift louter selectief ingaat op een tweetal opgeworpen tegenstrijdigheden en incoherenties, namelijk de plaats van de aanval op zijn zoon en het feit of hij zijn zoon heeft ondergebracht bij zijn alleenstaande vriend (A.) of bij het bevriend koppel (A.) en (O.). Verzoeker gaat echter voorbij aan de overige opgeworpen onaannemelijke, tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen zoals weergegeven in de bestreden beslissing, namelijk aangaande het feit dat verzoeker blijkbaar de naam van de persoon met wie hij problemen had, niet zou kennen, aangaande het feit dat verzoeker en zijn zoon tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de woonplaats van zijn zoon, over de bezoeken die zijn zoon beweerde gekregen te hebben naar aanleiding van verzoekers problemen eind september 2009 en over het feit wie al dan niet aanwezig was tijdens de brandstichting op 6 oktober. Verweerder merkt in het licht hiervan op, dat aangezien verzoeker deze vaststellingen van de Commissaris-generaal geenszins betwist in voorliggend verzoekschrift, deze onverminderd overeind blijven.

2.1.7 Betreffende zijn laattijdige asielaanvraag, werpt verzoeker op dat nadat hij zijn land heeft verlaten, het gevaar voor vervolging of ernstige schade drastisch gedaald was, dat het een illusie is om te denken dat iedere vreemdeling, die zijn land verlaat op grond van motieven van het Vluchtelingenverdrag volledig op de hoogte zou zijn van het bestaan van een beschermingsstatuut. Volgens verzoeker is de vlucht op zich de belangrijkste respons ten einde het gevaar af te wenden.

Verweerder merkt op dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Het feit dat verzoeker zo lang wachtte om asiel aan te vragen is een indicatie dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging (RvV, nr. 12544 van 13 juni 2008; RvV, nr. 5706 van 14 januari 2008; RvV, nr. 2465 van 10 oktober 2007). Betreffende verzoekers hierboven aangehaalde verklaringen, antwoordt verweerder dat uit verzoekers verklaringen wel degelijk blijkt, in tegenstelling tot wat hij beweert, dat verzoeker reeds geruime tijd op de hoogte was dat de mogelijkheid bestond om asiel aan te vragen. Verzoeker zou achttien of twintig dagen getwijfeld hebben of hij zou verder reizen of in België asiel zou aanvragen, hij zou tegenstrijdig advies gekregen hebben van personen in België en zich in een preciaire woonsituatie bevonden hebben (CGVS, p.7-8). Verweerder antwoordt dat reeds in de bestreden beslissing terecht is geantwoord dat deze verklaringen geenszins afdoende zijn om zijn laattijdigheid van zijn asielaanvraag te verantwoorden. Verzoeker kwam op 10 of 11 oktober 2009 in België aan en vroeg pas ruim anderhalve maand na zijn aankomst op 30 november 2009 asiel aan. Verweerder wijst er op dat verzoeker evenmin in voorliggend verzoekschrift een aannemelijke verklaring heeft gegeven voor een dergelijke laattijdigheid. In de bestreden beslissing is met reden geoordeeld dat een dergelijke houding bezwaarlijk te rijmen valt met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, ongeacht het feit dat verzoeker zijn land heeft verlaten, en van mening zou zijn dat het gevaar voor vervolging of ernstige schade drastisch gedaald is.

2.1.8 Verzoeker is het niet eens met het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn reisweg niet aannemelijk zouden zijn. Verzoeker stelt dat het gegeven dat er strenge controles aan de Pools-Oekraïense grens één zaak is, maar verzoeker stelt zich anderzijds de vraag of deze controles wel waterdicht zijn. Verzoeker benadrukt dat het een feit is dat hij in België is aanbeland en dat hij geen reden heeft om te liegen over zijn gevolgde reisweg. Verzoeker benadrukt dat indien hij reeds in andere EU-lidstaten zou geregistreerd staan, dit dan ook uit het Eurodac-systeem zou blijken.

Verweerder antwoordt dat uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker verklaard heeft clandestien vanuit Oekraïne via Polen, Duitsland en Frankrijk naar België te zijn gereisd. Hij verklaarde de Pools-Oekraïense grens, i.e. de buitengrens van de Schengenruimte, gepasseerd te zijn verborgen in de slaapruijmt van de chauffeur. Verzoeker beweert niet te zijn ontdekt aan deze grens (CGVS, p.5-7). Verweerder antwoordt dat in de bestreden beslissing terecht is besloten dat een dergelijke bewering niet aannemelijk is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt inderdaad dat er aan de Poolse grens strenge grenscontroles uitgevoerd worden op vrachtwagens met als doel de detectie van smokkelwaar of clandestien reizende personen. De Commissaris-generaal heeft met reden besloten dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielaanvraag hierdoor verder in het gedrang komt. Verzoekers stelling dat hij in België is aanbeland en dat hij geen reden heeft om te liegen over zijn gevolgde reisweg, is geenszins overtuigend. Evenmin is verzoekers bewering dat de controles aan de grens mogelijkwijs niet waterdicht zouden zijn, aannemelijk, noch dienstig ter weerlegging van de vaststellingen van de Commissaris-

generaal, die bovendien gebaseerd zijn op objectieve, betrouwbare informatie. Verzoekers louter blote beweringen zijn niet afdoende om de informatie waarop de Commissaris-generaal hieromtrent steunt, te weerleggen of te ondergraven. Verzoeker dient immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat in casu niet het geval is (RvV, nr. 20.548 van 16 december 2008). Verweerder voegt hier tot slot aan toe, dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gesteld dat verzoeker reeds in een andere EU-lidstaten zou geregistreerd staan of reeds asiel zou aangevraagd hebben, verweerder ziet dan ook niet in om welke redenen verzoeker suggereert dat uit het Eurodac-systeem niet is gebleken dat hij in een ander Europese lidstaat zou geregistreerd zijn. Verweerder stelt dat het opwerpen van elementen die geen weerslag vinden in de bestreden beslissing evenmin dienstig is ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing. Verweerder benadrukt dat duidelijkheid omtrent de reisweg en de eventueel gebruikte documenten wel degelijk primordiaal is voor een correct onderzoek naar de gegronde vrees. De asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte, aannemelijke verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004; RvV, nr. 31.151 van 4 september 2009).

2.1.9 Betreffende het door verzoeker bij voorliggend verzoekschrift gevoegde artikel van 'Amnesty International', antwoordt verweerder dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van een rapport van algemene aard over de toestand van het land van herkomst geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aantoon. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, zoals hierboven aangehaald, in gebreke (RvV, nr. 9919 van 14 april 2008; RvV, nr. 357 van 22 juni 2007).

2.1.10 Verweerder wijst er op dat met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, verzoeker in zijn verzoekschrift geenzins op concrete wijze uitwerkt waarom hij zich zou kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst en bovendien dat hij zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen. Bijgevolg is het niet mogelijk om in te schatten of er al dan niet een reëel risico op ernstige schade voorhanden is. Het reële risico moet immers in concreto worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvV, nr. 900 van 20 juli 2007).

Volledigheidshalve, voegt verweerder toe dat het duidelijk is dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken en heeft evenmin een gegronde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag aangetoond, waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 (RvV, nr. 31.282 van 8 september 2009).

De subsidiaire beschermingsstatus kan verder nog worden verleend losstaande van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en/of onaannemelijke vrees voor vervolging. In casu maakt Verzoeker evenmin aannemelijk dat er in zijn land van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

2.1.11 De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvV, nr. 21.752 van 22 januari 2009). Gelet op wat voorafgaat, volhardt verweerder dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

2.3.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker verklaringen aflegde die tegenstrijdig zijn met deze van zijn zoon en die de kern van het asielrelaas raken (waaronder de problemen die verzoeker kende ten gevolge van het conflict dat hij had met de functionaris van de communistische partij, de aanwezigheid van zijn echtgenote bij de brandstichting, de plaats van de aanval op verzoekers zoon, de woonplaats van de zoon na 2007) en naar het gebrek aan aannemelijkheid van verzoekers verklaringen betreffende zijn reisweg, naast het langdurig wachten met het indienen van een asielaanvraag derwijze dat zijn asielrelaas niet voldoende geloofwaardig is. Alle door verzoeker overgemaakte stukken in het kader van zijn asielrelaas worden uitvoerig besproken en hun bewijswaarde wordt ingeschat.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105 103).

2.3.2. Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een manifeste beoordelingsfout maakt en hij deze beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

Zoals de verwerende partij opmerkt, kunnen de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing werd genomen op basis van volgende elementen:

- tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en diens zoon betreffende de woonplaats van verzoekers zoon, de bedreigingen en bezoeken bij verzoekers zoon eind september 2009, aanwezigheid echtgenote van verzoeker bij de brandstichting aan de deur van het appartement van verzoeker,

omstandigheden rond de aanval op de zoon van verzoeker in de nacht van 6 op 7 oktober 2009, woonplaats zoon van verzoeker nadat verzoeker in België aankwam;

- het slechts indienen van een asielaanvraag op 30 november 2009 terwijl verzoeker verklaart te zijn aangekomen op 10 of 11 oktober 2009;

- beschreven reisweg is niet aannemelijk.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht stelt dat de tegenstrijdigheden de kern van het asielrelaas raken omdat verzoeker zijn land van herkomst ontvluchtte omwille van ondernomen demarches om de eigendomsakte van gronden van diens vader terug te krijgen van een persoon met wie verzoekers vader een pachtovereenkomst had gesloten. Verzoeker had er mee gedreigd de praktijken van deze persoon die demarches uitvoerde en die parlamentslid is van de communistische partij naar buiten te brengen ter gelegenheid van de verkiezingen. Verzoeker weerlegt of ontkent dit gegeven niet.

Voorts worden in de bestreden beslissing voormelde tegenstrijdigheden gedetailleerd uiteengezet en vinden deze steun in het dossier.

Verzoekers uitleg dat de tolk de oorzaak is voor het bestaan van de ernstige relevante tegenstrijdigheden die de kern van het asielrelaas raken, voldoet niet. Op generlei wijze toont verzoeker aan dat er communicatieproblemen geweest zijn tijdens het gehoor met de tolk. Uit het administratieve dossier blijkt dat aan verzoeker uitdrukkelijk werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking over de tolk die hem bijstond gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers zoon een probleem had met de tolk. Pas in het verzoekschrift wordt voor het eerst een opmerking gemaakt. Verzoeker licht bovendien niet toe door welke concrete elementen er eventueel een misverstand zou gerezen zijn omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende de woonplaats van verzoekers zoon, de bedreigingen en bezoeken bij verzoekers zoon eind september 2009 en het al dan niet aanwezig zijn van verzoekers echtgenote bij de brandstichting aan de deur van het appartement van verzoeker. Zijn opmerkingen in het verzoekschrift zijn dus niet enkel laattijdig maar bovendien niet volledig. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk. De opmerking van de verwerende partij dat *“Verweerder wijst er op dat uit verzoekers verklaringen duidelijk blijkt dat verzoeker verklaard heeft dat de aanval op zijn zoon in de nacht van 6 op 7 oktober 2009 vlakbij het restaurant “Cactus” in Odessa plaatsvond, waar zijn zoon werkte (CGVS, p.3, 16). Zijn zoon van zijn kant verklaarde echter dat hij in het restaurant “Skaska” in Artsiz werkte en daar vlakbij werd aangevallen (U.R. – CGVS, p.7, 11). Deze tegenstrijdigheid is correct en duidelijk weergegeven in de bestreden beslissing en vindt zijn weerslag in het administratieve dossier. Verweerder wijst er op dat verzoeker zelf benadrukte dat de naam ‘Cactus’ hetzelfde is in het Russische en in het Oekraïns (CGVS, p. 16), zodat er bezwaarlijk kan gesproken worden van een misverstand of een verkeerde vertaling. Deze tegenstrijdigheid blijft zodoende onverminderd overeind.”* dient gevolgd te worden.

Daarnaast stelt de adjunct-commissaris generaal vast dat verzoeker de naam niet kent van de persoon die demarches uitvoerde betreffende de pachtproblematiek die aan de basis van de problemen ligt, terwijl deze persoon volgens verzoeker een parlamentslid is, *“een bekende mens”* (gehoorverslag, p. 14) en verzoeker de bedreiging uitte de praktijken van deze persoon aan het licht te brengen op verkiezingsmeetings. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en maakt het asielrelaas ongeloofwaardig. Ter zake merkt de Raad op dat verzoeker dit cruciale motief niet weerlegt.

In het licht van deze vaststellingen vormt het langdurig wachten met het indienen van een asielaanvraag een indicatie dat verzoeker niet dringend internationale bescherming nodig had. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna een asielaanvraag indient bij de autoriteiten van het onthaalland. Verzoeker ontkent niet dat hij anderhalve maand wachtte om asiel aan te vragen, hetgeen een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en als dusdanig de ernst van de door hem geschetste vervolging ernstig relativeert.

Verzoeker tracht de laattijdigheid van zijn asielaanvraag te verantwoorden door zijn onwetendheid met betrekking tot de procedure en omdat zijn angst drastisch afnam sedert hij zijn land van herkomst had verlaten. In eerste instantie dient echter te worden gewezen op de motieven van de bestreden beslissing zelf, waaruit blijkt dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België met verschillende personen over zijn illegale situatie gesproken heeft. Dit wordt overigens niet betwist in het verzoekschrift zodat het

weinig geloofwaardig is dat hij niet op de hoogte zou gebracht zijn van het bestaan van een asiel-procedure. Verzoekers handelwijze valt niet te rijmen met een daadwerkelijke vrees voor vervolging. Het gevoel van verzoeker dat het gevaar voor vervolging of ernstige schade drastisch was verminderd kan aan het hierboven gestelde geen afbreuk doen. Ten slotte dient er op te worden gewezen dat de laattijdigheid van de asielaanvraag niet als enig motief in de bestreden beslissing wordt opgeworpen en dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel.

Waar verzoeker voorhoudt dat zijn omschreven reisweg (clandestien via drie vrachtwagens; vanuit Oekraïne via Polen, Duitsland en Frankrijk naar België, telkens verborgen in de slaapruijme van de chauffeur) aannemelijk is, verwijst de verwerende partij naar de informatie die zich in het dossier bevindt (cedoca-fiche grenscontroles voor vrachtwagens). Uit deze informatie blijkt dat er zich twee controles voordoen bij vrachtwagens op een lange afgesloten weg die voortdurend gemonitord wordt aan de hand van camerabewaking en mobiele controles. Alle vrachtwagens worden gecontroleerd. Tevens blijkt uit deze informatie dat ter controle gebruik wordt gemaakt van tal van technische apparatuur. In het licht van deze gegevens en van de vage verklaringen die verzoeker meedeelde over zijn reisweg, is de door verzoeker gegeven omschrijving over zijn reisweg onwaarschijnlijk, minstens niet aannemelijk. De Raad wijst erop dat het motief dat de omschrijving van de reisweg de geloofwaardigheid in casu in het gedrang brengt overigens een niet doorslaggevend motief is en dient gelezen te worden in het geheel van de bestreden beslissing. De kritiek gericht tegen dit motief kan niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

Verzoeker toont geen schending van de motiveringsplicht en van de artikelen “48 en 48/2 van de wet van 15 december 1980” en “1a alinea 2 van de Conventie van Genève” aan. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt doen hieraan geen afbreuk. Een algemene verwijzing naar de toestand van Oekraïne vermag niet te volstaan. Verzoeker dient zijn concrete problemen aannemelijk te maken (RvS 24 november 2006, nr. 165 109), wat in casu niet het geval is.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 1 oktober 2003, nr. 123 728). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, hij nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich heeft laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Aldus werd zorgvuldig gehandeld. Verzoeker voert geen andere grieven aan dan deze uiteengezet bij de bespreking van de vorige onderdelen.

2.3.4. In de mate dat verzoeker de schending “van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” aanvoert merkt de Raad op dat luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen (moet) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618). In casu laat verzoeker na onder verwijzing naar hetgeen voorafgaat uit te werken op welke wijze welk (ander) beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is bij gebreke aan de vereiste toelichting onontvankelijk.

2.3.5. Verzoeker vraagt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De bewijslast ligt daarvoor evenwel bij hem (RvS 3 september 2008, nr. 185 993). Hij geeft niet aan op welke wijze artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden zou zijn, noch geeft hij aan waarom hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas mede in acht genomen, ontwaart de Raad geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwestieuze status.

2.3.6. Het middel is ongegrond.

2.3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en tien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN